

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANQER, 2'50

La selecció

Perquè ha fracassat el tractat de pau social que s'havia convingut a la Casa de la Ciutat de Barcelona? Cal dir-ho clar, i dir-ho alt: ha fracassat perquè els patrons han procedit, des de l'endemà de l'alçament del lo-càut a la «selecció» dels obrers. Les fàbriques i els obradors van tornar a obrir-se. Però centenars i milers de treballadors no foren admesos quan tornaren novament a la quotidiana feina.

Aquesta és la veritat. I aquesta és la qüestió principal que està avui plantejada a Barcelona. Els patrons, tenen dret a «seleccionar» el seu personal? Tenen dret a despatxar els obrers que es signifiquen o intervenen en les lluites de classe? Per als patrons, aquest dret és indiscutible, i a les nostres preguntes respondran amb una rebufada. Qui paga, mana,

i l'amo és l'amo, Són molts els patrons que encara pensen així, i que no concebeixen que es pugui pensar d'altra manera.

El dret del patró a despatxar als treballadors que no li plaguin, és evident dins el règim actual. Però; és que els patrons no s'adonen que està creant-se un nou règim jurídic del treball? Moralment, el «seleccionar» els obrers pot defensar se. No es planyen els patrons de les vagues? Doncs les vagues també són legals. No es planyen del boicot? Doncs el boicot també és legal, o almenys no està prohibit per la llei. La «selecció» equival al boicot patronal dels obrers despatxats. Sempre hi poden haver casos particulars en què el despatxar a un obrer estigui justificat—Aquests casos no els nega ningú, ni els Sindicats. Però no té justificació possible el despatxar, per motius socials, que és com, dir per motius polítics, els obrers que fan la feina i compleixen. I els patrons que procedeixen a la «selecció» cometen una tremenda hipocresia quan diuen que volen l'harmonia i la pau social. La «selecció», en fecte, constitueix una declaració de guerra.

LA FE EN FRANÇA

Es forçós insistir en que les eleccions franceses no poden determinar una suspensió de la marxa endavant dels homes, frisosos de llibertats econòmiques. Ja, ja sé que es presenta a França com la rectora única dels nostres idealismes, més, se parla, per habitud, d'un preterit mestratge. Els grans doctrinaris de l'anarquisme no foren francesos, i ara, els nostres obrers s'enceguen mirant cap a l'Orient, no cap al Nord. El segle XIX és França. La Revolució, Napoleó, 1848, 1871, són les grans dades revolucionàries, matrius del nostre lliberalisme. Però quan el socialisme apareix, marxista o comunista, França perd la seva hegemonia. Per això la direcció proletària estava a Alemanya. Els socialistes francesos no tenien mestratge espiritual més que sobre els seus companys belgues i espanyols, per raó de veïnatge.

Per això, avui França, isolada, ens ofereix l'espectacle lamentable de la seva voluntat conservadora. Però Bèlgica veu passar la influència pública dels catòlics als socialistes; Itàlia ens envia els seus cent seixanta diputats socialistes; l'Anglaterra va rectificat amb les eleccions parcials i les municipals la votació victoriosa d'En Lloyd George, i la república dels soviets, cent vegades derrotada, cent vegades condemnada a la fam i a la dictadura d'uns energúmens apoiats en tropes xines, derrota a la trinitat restauradora d'En Kolchack, Denikine i Yudenitch. Solament retrocedeix la llibertat a Ongria, però és davant de la intervenció romana i aliada. El món camina vers la revolució, diguem-ne si volem, transformació social.

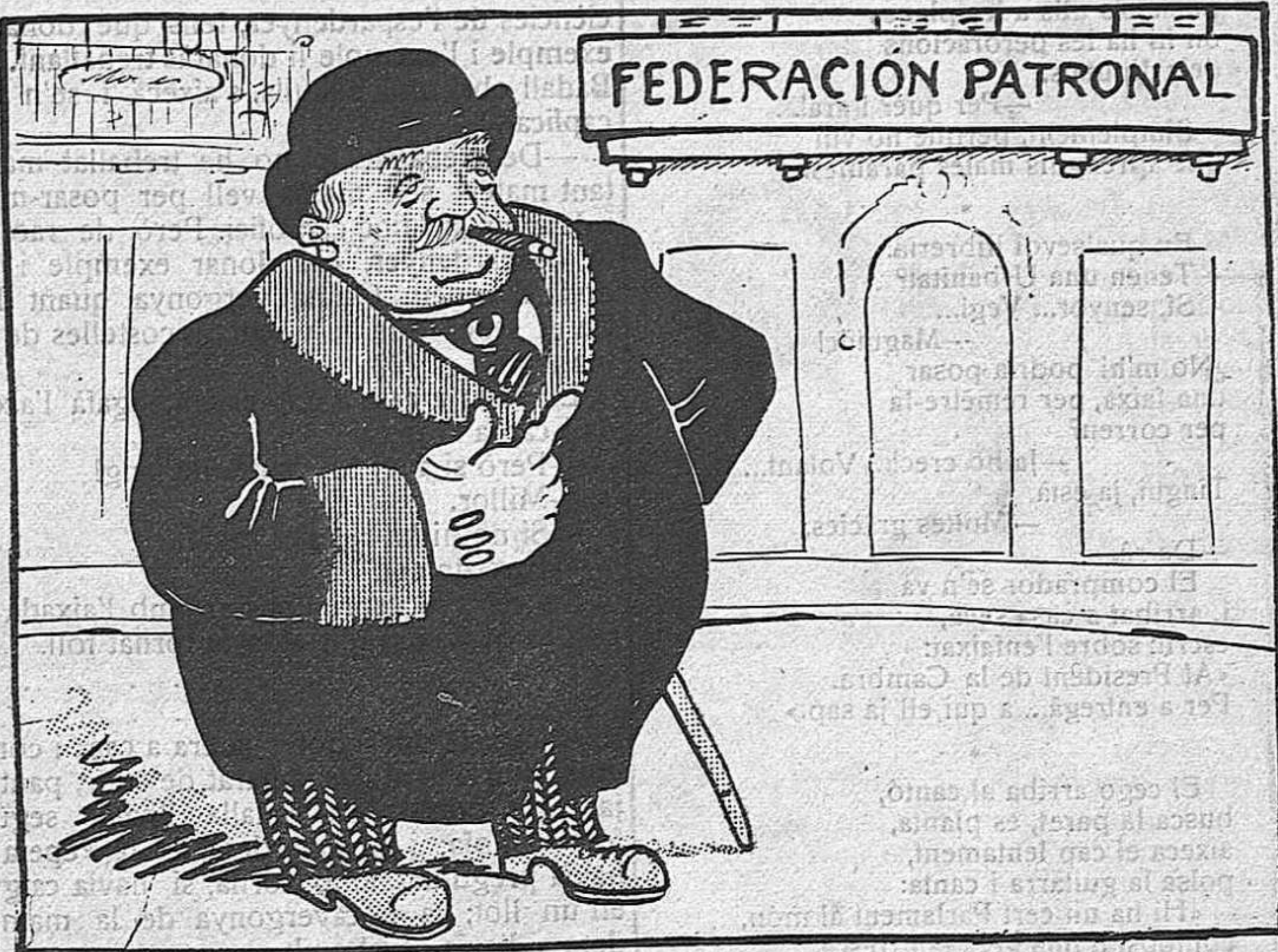
El món i fins la França, arrapada a la seva república burgesa. Les eleccions van preci-

A l'ombra fresca... i al marge dels aconteixements

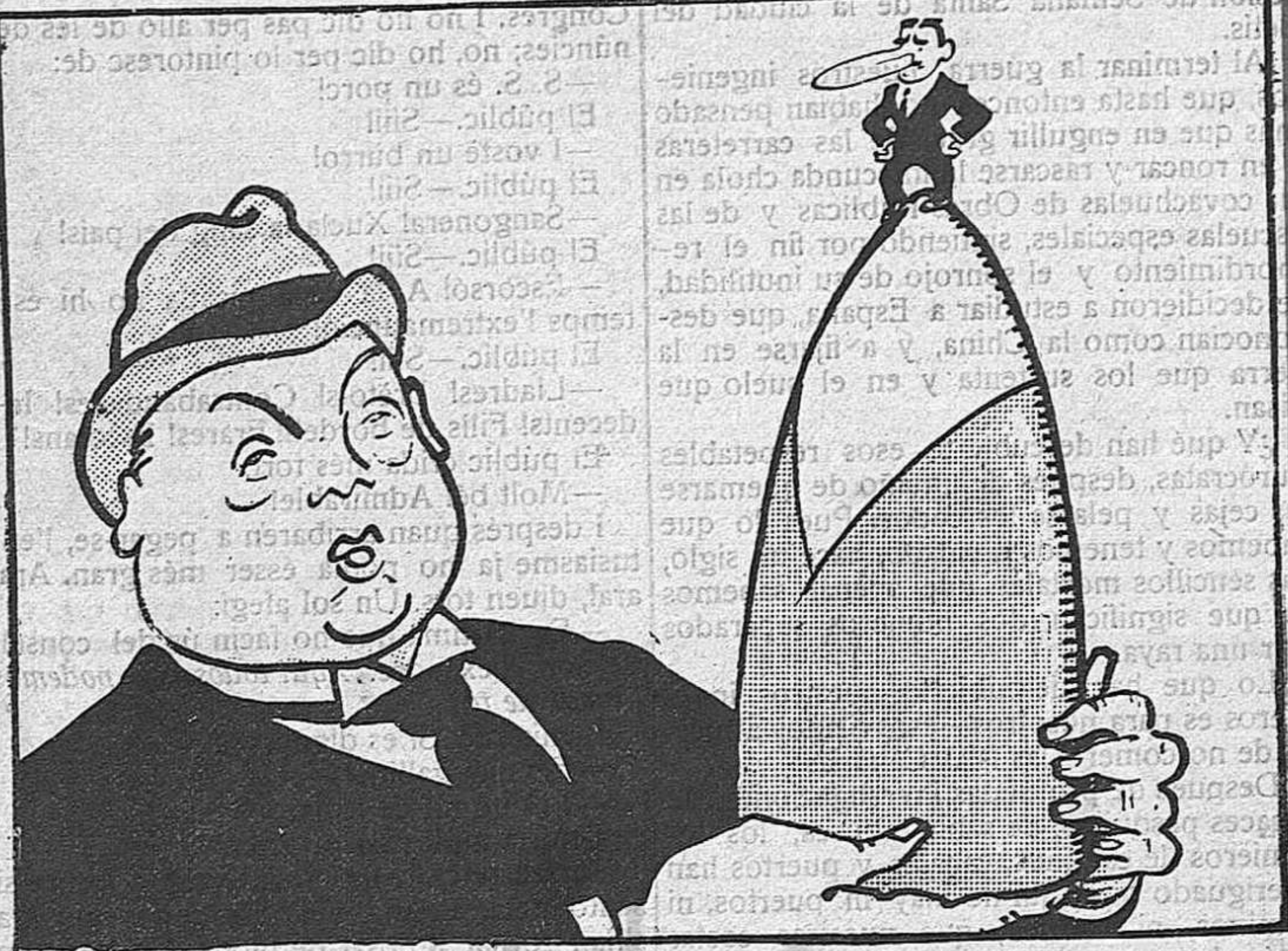
— Un petit encallament!... però ja'l treurem, ja'l treurem de les roderes!...

Don Emili Junoy

—Ara-no val à confondre'm amb l'altre, eh!... Jo seré molt lleig, però ell és molt antipàtic.

En Salvador Seguí

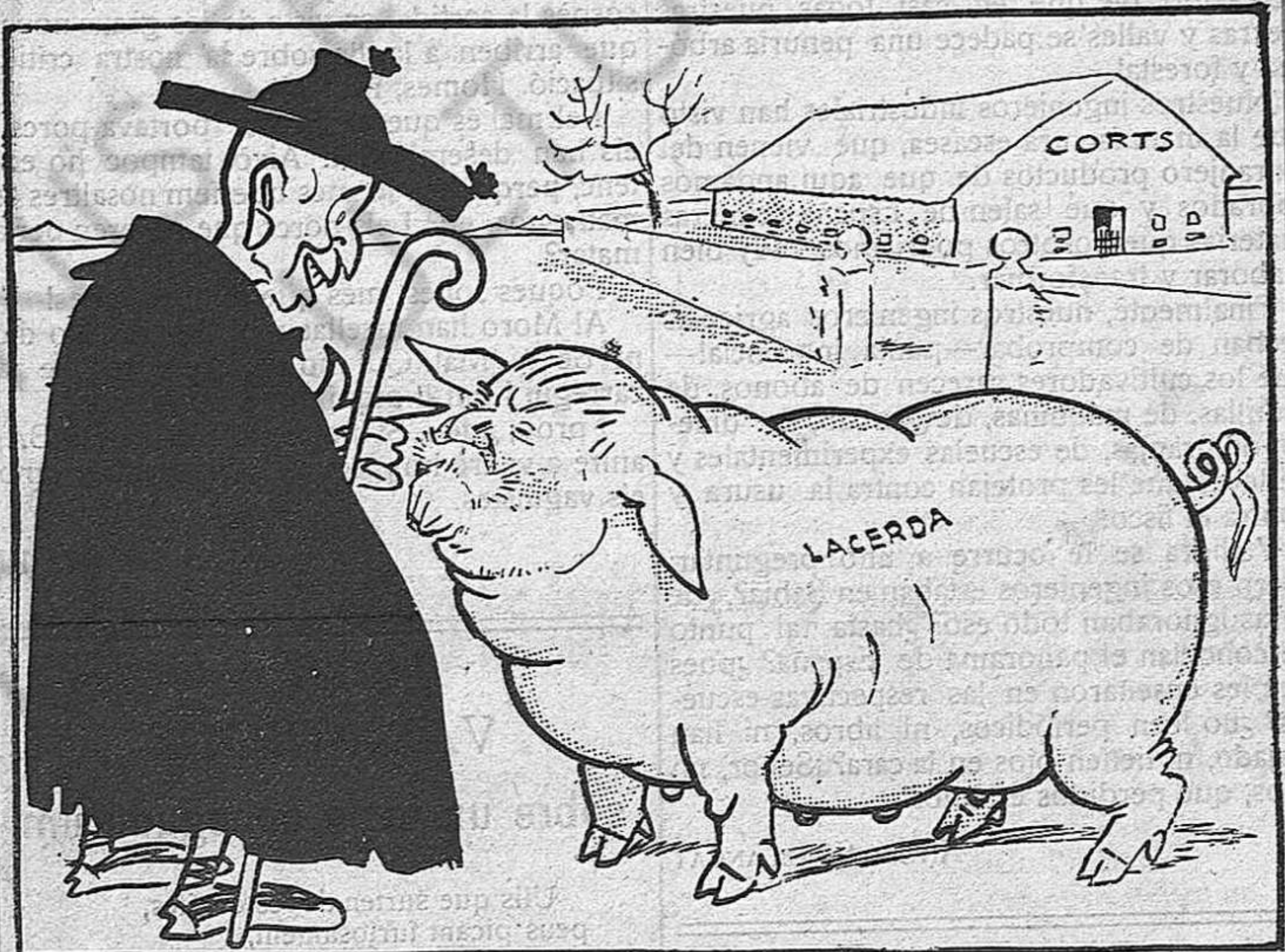
—Com tampoc val a confondre el Noi del Sucre amb el Tio de la "Azucarera", eh!... No fem romansos!...

Hora de sortida

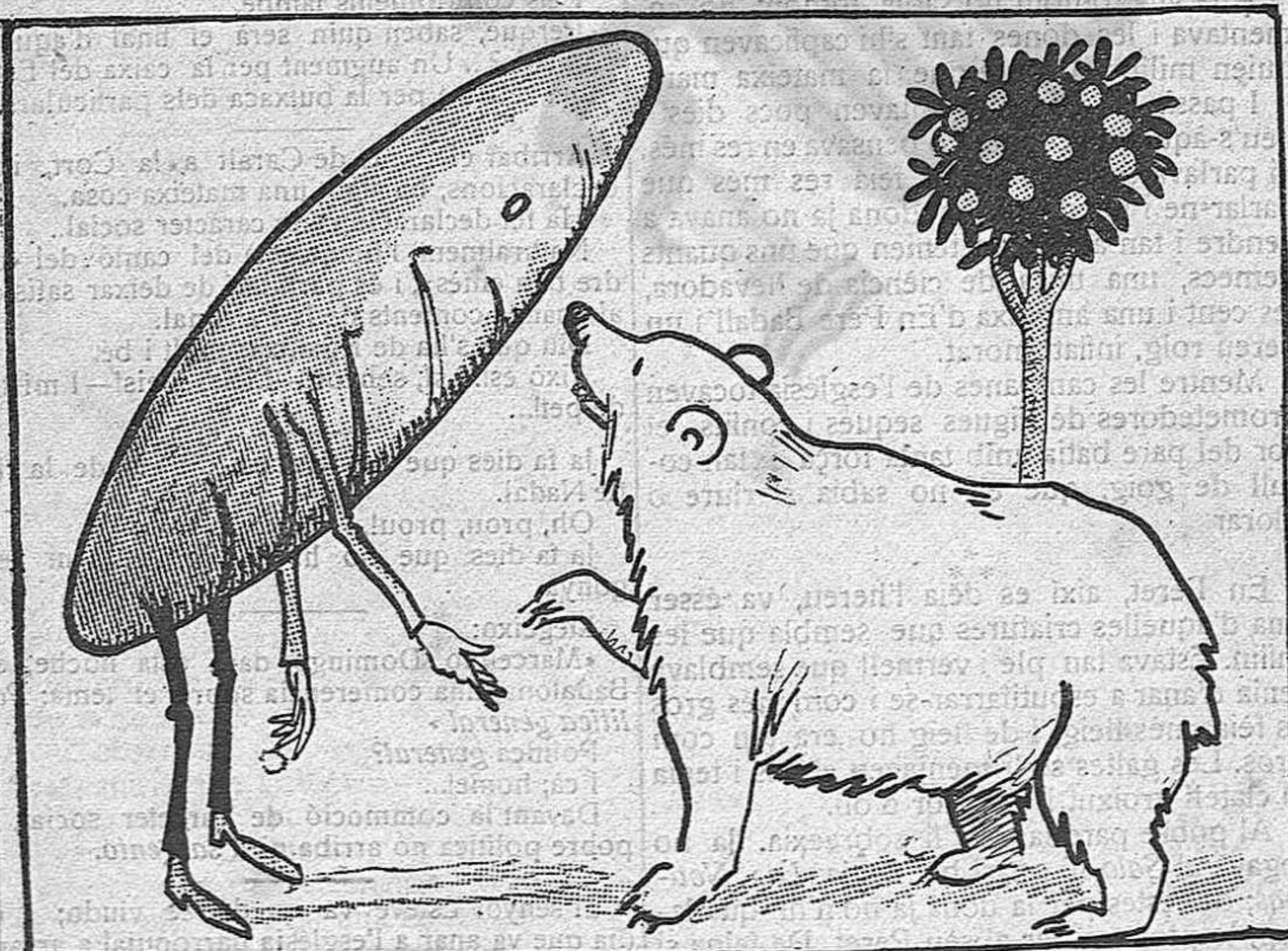
—¡Pasajeros, al tren!
—No, si yo voy bien en mi machito.

La sinceritat fa l'home

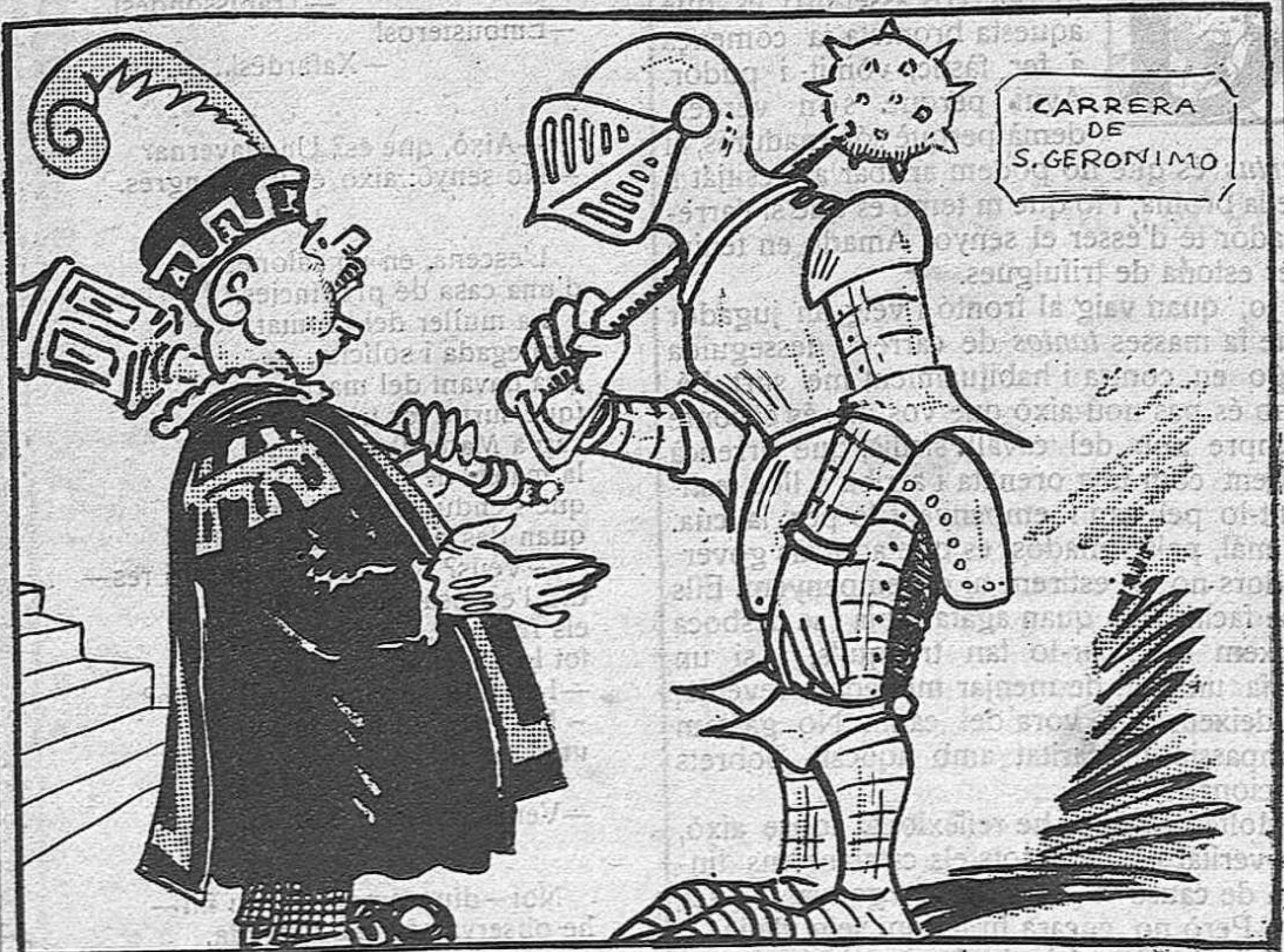
—M'han dit porc, els ximplés!... Com si jo no ho sapigués que ho sóc!...

Conversa del pa i del ors

—Et juro que et faré patir fam...
—Doncs jo et juro que treuré les urpes.

A la porta del Congrés

—Perdoni, però guerrers de l'Edat Mitja...
—No, si sóc el diputat per Vilacalmosa.

DEL ACTUAL "BULLIT" - NOTES PINTORESQUES